

[Vilhelm Rasmussen.]

sen, som i alle Tilfælde betaler Omkostningerne ved den Behandling, der her er Tale om. Tilsyneladende er der megen Uoverensstemmelse mellem dette Ændringsforslag og den højtærede Ministers Forslag, fordi de gaar ud fra to forskellige Principper. Ændringsforslagets Princip er det, at det er Statskassen, som naturligt betaler det hele, medens den højtærede Ministers Forslag principielt gaar ud paa, at Patienterne, som man kalder dem, skal betale det. Men naar man ser paa, hvad Ministerens Forslag egentlig gaar ud paa, forekommer det mig, at hans principielle Stilling er et lidt urimeligt Principrytteri.

Sagen er nemlig den, at i Ministerens eget Forslag hedder det om dem, der skal behandles i Henhold til § 1, at dersom de ikke har Midler til det, betales Behandlingen af Statskassen. Og naar man nu ved, hvad det er for Folk, det drejer sig om, kan man være ganske overbevist om, at det praktisk talt bliver Statskassen, der kommer til at betale denne Behandling. Og hvad § 2 angaar, siger den højtærede Minister, at Udgiften skal betales efter Fattiglovens almindelige Regler, men uden Fattighjælps Virkning. Justitsministeren skal derfor efter en Forhandling med Indenrigsministeren afgøre, om Udgiften helt eller delvis er at afholde af vedkommende Person, af Statskassen eller efter Fattiglovgivningens almindelige Regler.

Det forekommer mig, at det er et ganske overordentlig stort og urimeligt Apparat at sætte i Gang for de ganske faa Tilfælde, som denne Lov overhovedet kan tænkes at komme til at dreje sig om. Det er et Omsvøb af den anden Verden og alt andet end et Udslag af Sparsommelighed, samfundsmæssigt set, hvis man virkelig gennemfører den højtærede Ministers Forslag.

Jeg indrømmer, at hvis der her bliver Flertal for Ændringsforslag Nr. 7, vil Kommunerne faa en Lettelse. De vil for det første faa en Lettelse derved, at nogle af de Personer, der er paa Anstalt for Kommunens Regning, kan udskrives, og de vil ogsaa faa en Lettelse, for saa vidt Kommunerne slipper for at betale Udgifterne ved den medicinske Behandling. Men den høje Regering har væltet saa mange nye Byrder over paa Kommunerne, at det vilde være tiltalende, om

man ved dette Lovforslag endelig for en Gangs Skyld kunde lette Kommunerne lidt.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg, saa stærkt det er mig muligt, anbefale det høje Ting, uden Hensyn til Partistandpunkt, at stemme for dette Ændringsforslag.

Niels Petersen: Jeg er jo Medforslagsstiller til Ændringsforslag Nr. 7, og der er derfor for mig ingen Anledning til efter det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Udtalelser at komme nærmere ind paa det. Jeg skal her blot anbefale det af det ærede Medlem Hr. Pinstrup og mig under Nr. 5 stillede Ændringsforslag.

Der tilsigtes ved dette at gøre Bestemmelsen i § 2 anvendelig ogsaa med Hensyn til de mest ulykkeligt stillede aandsvage. Ved første Behandling fremhævede jeg, at Begrænsningen i § 2 til psykisk abnorme Personer under Anstaltsforsorg var uheldig og irrationel. Der findes desværre Landet over mange saadanne, der ikke er anbragte eller ikke har kunnet anbringes under Anstaltsforsorg. Hvem der er under Anstaltsforsorg, er i mange Tilfælde ganske tilfældigt. Det afhænger af, hvem der kan komme, om der er Plads, og af Anstaltens Vedtægter. Der er der saa mange Ting, der gør sig gældende, at man ikke paa Forhaand kan være sikker paa, at netop de, der, om jeg saa maa sige, trænger haardest til det, de mest uheldigt stillede, kan blive anbragt der.

Men naar Forholdet er det, hvorfor skal § 2 saa ikke ogsaa omfatte disse Personer, der, som jeg sagde, er de mest ulykkeligt stillede, og med Hensyn til hvilke alle ude over Landet, navnlig de, der kender noget til og har Berøring med kommunale Forhold, ved, hvorledes det forholder sig? Hvorfor skal de ikke omfattes af § 2, naar Betingelserne for Indgreb i øvrigt foreligger, og det er det, jeg gerne her saa bestemt som muligt vil fremhæve, at det, der tilsigtes med Ændringsforslaget, er blot at faa disse mest ulykkeligt stillede med, men saaledes at Betingelserne efter § 2 i øvrigt helt og fuldt skal være til Stede.

Det er saa meget desto mere urimeligt, at disse Personer ikke tages med, som de jo ogsaa, hvad skal jeg sige, socialt fører en saa ulykkelig Tilværelse; den alminde-